

Módszer-e a keresztyénység

L: 1Kor 12,12-23/T: ApCsel 19,1-22

2017. június 11.

Nemrég iskola után egy hittanos megállított, mert akart kérdezni tőlem valamit. Mondta, hogy nagyon szereti a hittant, de dilemmában van. Mert az anyukája járhatja a vizsgálatra is és kiderült, hogy lila az aurája, de ő nem tudja az mit jelent és azt szeretné kérdezni tőlem, hogy a Biblia mit mond erről és hogy vajon Jézusnak is volt-e aurája. Álltam a nem igazán megszokott kérdés előtt és próbáltam beszélgetni az alsós diákkal, hogy szét tudjuk választani az összekeveredett dolgokat. Már akkor elkezdett gondolkodtatni ez, hogy nemcsak a hittanos gyermekektől, de sok más embertől is hallom, tapasztalom, hogy keverednek a keresztyénység dolgai más vallásokkal, módszerekkel, szemléletekkel. Legtöbbször egy kis szeletét a keresztyénységnek kicsippentik és megpróbálják önmagában vagy mással együtt alkalmazni. Többször olvastam olyan tréningekről, ahol megígérték, hogy egy délután alatt megtanítanak úgy gyógyítani, mint Jézus és az apostolok, és amennyiben birtokában leszek ennek a tudásnak, akkor nekem is fog ez menni. Hasonló volt az, amikor a keresztyénységnek szintén a gyógyítás részét kiragadták és Dél-Amerikában forgattak egy dokumentumfilmet azokról a gyógyítókról, akikhez messze földön érkeznek a betegek, mert garantált, biztos, hogy gyógyulást élhet meg valaki. De hasonló kiragadása a keresztyénységnek az is, amikor minden tartalmát mellőzve kiragadják csak a hagyományait, etikai elveit és azokra hivatkoznak, azt tartják értéknek, anélkül, hogy mindezek forrását, értelmét vagy tartalmát vizsgálnák vagy figyelembe vennék. Sok szélsőség keveredés abból fakad ma, hogy a keresztyénységnek egy részét akarják csak az emberek „használni” és abból módszert szeretnének csinálni a maguk javára.

Efezusba is hasonló kavarodás történik. A helyi ördögűzők, zsidó varázslók, akik meglehetősen sokan voltak hallottak Pálról és arról, hogy nem mindennapi csodák történnek keze által Jézus nevében. Úgyhogy gondolták ezt beépítik módszerükbe, és egy dolgot kiragadtak, amiről ők úgy gondolták, hogy kulcsfontosságú és számukra hasznos lesz. Jézus nevét kipróbálták, hogy működik-e, mint varázslási módszer. Ez lett volna a javukra, de azt tapasztalják, hogy a gonosz lélek nem kiűzetik, hanem őket űzi el. Az történt velük is, ami Mikszáth egyik regényében a szabómesterrel, aki hűen lemintázta a törökök előtt nagy tisztességben tartott, csodatévő beszélő köntöst, annyira, hogy senki emberfia meg nem látta volna a különbséget az igazi és az utánzat között, és mégis, amikor kivonult az ellenség elé, hátán a bűvös köntössel, mely előtt a töröknek térdet kellett volna hajtania, a janicsárok rárohantak és megölték. A módszerük bukása olyan széles körben elterjed, hogy a többi varázslóban is félelem ébred, és ettől vezérelve megvallják ilyenféle mesterkedéseiket. Miért vallják meg ezt az eltévelyedésüket és miért égetnek el több tízezer könyvet? Mert rájönnek, hogy ahonnan ki akartak emelni egy elemet, annak az egésze sokkal hatalmasabb és tisztelet támad bennük. A varázslók egy franchise-t kezdtek el üzemeltetni, Szkéva főpap mind a 7 fia bele is kezdett volna egyből ebbe. Csakúgy, mint Simon Mágus, meg akarták azt ismerni és szerezni maguknak. De nem az egész érdekelte őket, csak az a része, hogy gyógyítani tudjanak úgy, mint Pál. Szkéva fiai Pálnak csak a szavait tanulták el - Pál hite nélkül. Csak másokban akartak valamit elérni, amit Pálnál megéreztek „Kényszerítünk titeket a Jézusra, akit Pál prédikál...” Azaz számukra ez a Jézus nem volt több, mint egy módszer megnevezése, kezdő betűje, nem sajátjuk volt, ahogy az ki is tűnik. A Jézus név kellett nekik, anélkül, hogy számukra jelentett volna bármit is ez. De rájöttek, hogy Jézus neve nem egy titkos kód, amit, ha beütünk kedvezményünk lesz vagy egyből kapcsolják számunkra a közvetlen vonalat. Nem módszer.

Érdekes ez, mert tapasztalom, hogy ez a fajta módszerezése a keresztyénységnek sokszor előjön bennünk. Egy-egy imádságban Jézus nevét sokszor nem hitből tesszük bele az imádságba, hanem mint apró módszert, amivel szeretnénk erősíteni a kérésünket vagy egy olyan dolgot, ami nem árthat.

Sokszor krízisekben, vizsgán, összetörtségben említjük meg. Sokszor nem feltétlen azért, mert hisszük, hogy segít, hanem néha azért is, mert azt gondoljuk a név önmagában segít. Jézus mondja, amikor imádkozni tanít, hogy kérjétek az én nevemben és az Atya megadja nektek. Bízta és ezzel éljünk is, de vajon amikor ezt tesszük az imádság végére, akkor így is gondoljuk ezt vagy tetszik, amit Jézus mondott és a többi tanításából ezt jobban kiragadva odatesszük az imádságunk végére?

És közben látjuk, hogy a név önmagában nem a megoldás, nem módszer. Pál keze által történnek csodák, de azt is olvassuk, hogy Isten tette ezeket a csodákat, a Szentlélek száll le rájuk, amikor ajándékokat kapnak. Tehát azáltal, hogy hisznek abban, hogy Jézus Krisztus valóban képes erre azáltal hisznek a nevében is. Nem fordítva, hogy van egy név, ami hasznomra lehet és majd másodsorban lehet, hogy az valóság is. Isten gyógyíthat szolgáló személyes jelenléte nélkül is, ha erejével kapcsolatba kerül a gyógyulásra váró ember, mint ahogyan Jézus Krisztus által gyógyított is. Viszont az ember jelenléte Jézus nevével az ajkán is hatástalan, ha általa nincs ott Krisztus ereje. Az ember nem rendelkezik Istennel akkor sem, ha a nevet ismeri és említi. Látjuk, hogy a démont a Jézus-formula nem tudja legyőzni, csak Jézus hatalma. Ez a hatalom a vele való személyes közösség nélkül nem adatik

Érdekes, mert a mózesi törvény, a sínai parancsolat 3. parancsolatát, hogy ne mondd ki hiába az Úr nevét általában fölösleges megszólalásra, káromkodásra szoktuk érteni, de közben az is fölösleges említés, ha csak kiejtjük, de nem párosul ez valódi hittel, csupán módszerként beemeljük, ami „biztosan nem gyengíti a mondanivalónkat”. Súlyos van Jézus nevének.

A keresztyénség és leginkább Jézus Krisztus nem bontható darabokra, nem bontható elemekre, nem szedhető ki belőle módszerként semmi a teljes igazság nélkül. Illetve részekre bontható, de akkor az nem keresztyénség. Pál egy másik helyen a korinthusiaknak beszél erről egy hasonlattal:

Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté keresztteltettünk és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. Ha ezt mondaná a láb: „Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e? És ha ezt mondaná a fül: „Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e? Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás? Márpedig Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta. Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test? Így bár sok tagja van, mégis egy a test. (1 Korinthus 12:12-19)

- Nem lehet kiemelni Jézus csodái közül csak a gyógyítást és túlhangsúlyozni, mert Jézus ezt céllal tette és közben megkönyörült másokon is, és nemcsak gyógyított, de beszélgetett és tanított is. Sőt nemcsak gyógyított, de halálával százakkal történt csoda. Ez nem elválasztható.
- Vagy nem lehet a Lélek ajándékaiból egyet kiemelni és módszerré, általánossá tenni, mert nem véletlen, hogy Isten teremtésében többféle vagyunk a képmására és ezért többféle ajándékot is kaptunk.
- De nem lehet azt sem kiemelni és külön kezelni, hogy kegyelmünk van és szabadságunk, örök életünk anélkül, hogy ne mondanánk el, hogy ez mind Jézus miatt van, aki ezért árat fizetett és csak akkor lehet a miénk, ha ezt mi is elhiszük és megvalljuk az elfordulásainkat, csakúgy, mint az efezusi varázslók.
- És így folytathatnánk, hogy mit miért nem lehet szétválasztani.

Nem lehet módszerként kiszedni egyet, ami nekünk fontos és éppen szükséges. Így nem lehet kiemelni Jézus tulajdonságait, amire éppen nagyon szükségünk lenne és túlhangsúlyozni, hogy miért nem közeledik felénk, miért nem szól, ha közben nem látjuk meg a gondviselését, ahogy fent tartja a

világot és abba beleszól, vagy nem látjuk meg, hogy másokhoz szól. Az egyoldalú kiemelés Jézussal kapcsolatban vagy a követésével kapcsolatban mindig fél ismeret lesz és elterel. A teljes képet akarjuk megérteni, meglátni, a teljes Jézust akarjuk megismerni.

De hogy lehetséges ez, hogy az ember ne hangsúlyozzon ki, azaz ne jusson el odáig, hogy már csak szükségéből utolsó pillanatban hagyatkozik Istenre és csak részben ismeri meg? Egyet szeretnék kiemelni most Pál életén keresztül. Ahogy hétről hétre haladunk az Apcselben láthatjuk, hogy rengeteg ciklikusság van benne. Ezek közül az egyik, hogy Pál mindig tovább megy. Pál élete nagy példa abban nekem, hogy mi az az ok, amiért ő nem ürül ki lelkileg és mi az, ami mindig frissen tartja, hogy ne módszerré váljon az igehirdetése, gyógyítása, ami általa de nem miatta történik. Abszolút könnyű lenne egy ilyen helyzetbe abba esni, hogy elkezd sikerélményé, természetes öröme lenni, sajátta lenni, hogy de jó, körülöttem csodák történnek, azért ebben mégiscsak részem van. Mégiscsak én általam történik nem más által. És elszállhatna, egyre kevesebb lehetne az istenre hagyatkozása és egyre több lehetne az önmaga sikeréből való függés. De kivédi ezt Pál. Hogyan? Mindig tovább megy direkt és nem marad egyhelyben. Pedig sikere van, szeretik ott a létrejövő gyülekezetben, ahol van, de mindig keresi az újabb missziói kihívást, az újabb embereket, akik nem ismerik se őt, se Jézust. Ez az, amivel figyelmeztetheti magát, ez nem rólam szól, hanem Jézusról. Amennyiben egyhelyben maradna, könnyen belemerülhetne ebbe a kényelmes szerepbe és a hallgatói is. Kimozdítja magát, hogy találkozhasson mindig a valóságos és teljes Jézussal és ne csak egy szeletével. Úgy mond állandóan egy új kényszerhelyzetbe kerül, ahol Jézussal lehet és ő maga is csak Jézusra tud mutatni.

Pál sosem áll meg, átél hatalmas csodákat, jó dolgokat, nyilván tisztelik szeretik, még ha látják is, hogy ő csak eszköz ebben, de mégis mindig tovább áll. Nem áll meg, nem elégszik meg és nem mondja, hogy ez már nekem elég és kényelmes, megy tovább. Mindig kimozdul és emlékezteti magát, hogy ez nem rólam szól, hanem dicsőítésről. A Krisztus teste nem szakítható részekre, bármikor amikor ezt megpróbáljuk, megpróbálták annak szélsőség lett a vége. Krisztus teste nem szakítható részekre, nem lehet magunknak kiemelni, ami számunkra a legfontosabb

Ahogy nem szakítható részekre Krisztus, úgy nem szakítható részekre az sem, hogy ez csak értelem kérdése vagy csak érzelmek kérdése. Pál amikor már nem először vitatkozik zsidókkal, akkor az a tapasztalata van, hogy az ottaniak nem akarják ezt elfogadni vagy csak egy részét. Sok mindenben egyet tudnak érteni, de Jézus megváltó voltát, Messiási személyét semmiképpen nem tudják már meghallani sem. Sokszor az ember megérteni akarja Jézust, pedig nem minden lehetséges ebből. És ha csak részeket sikerül megérteni, akkor azokat kiszedi magának, és az ésszel felfoghatatlan dolgokat pedig külön helyezi. Érdekes és egyben számomra nagyon bátorító a biblia közelítés ebben a témában. Nem illeszkedik az iskolarendszerünkbe. Nem kognitív dolgokat vizsgál. Nem az ész és az értelmet vizsgálja egy hívő ember életében, hanem Jézus többször mondja, hogy az ember szívéből indulnak ki a gondolatok és később a tettek. Amilyen az ember szíve, azt szólja a szája és így tovább. A szív felől közelít a biblia, hogy őszinte hittel vallja-e ezt vagy sem. nemrég néztük meg feleségemmel a némaság című filmet és érdekes látni benne, amit szerintem nagyon jól ábrázol a rendező, hogy ezeken a tájakon, (jelen esetben Japánban a 17. század derekán) ahol az evangélium elkezd terjedni, nem tudnak sokat az emberek, nem ismerik a történeteket, de egy nagyon-nagyon erős hitük van a megváltóban, akihez imádkoznak, akiért kiállnak és felvállalják még üldöztetésben is. Elgondolkodtatott, hogy mi mennyi mindent tudunk Krisztussal kapcsolatban a film kiábrázolja, hogy a jezsuita szerzetesek sok mindent tudnak és tapasztaltak meg Krisztussal kapcsolatban, de az a fajta hit, ami viszont a helyiekben van az hiányzik belőlük. És itt nem az egyik vagy a másik a helyes, hanem a kettőnek a fontossága, hogy nem szakíthatóak ezek külön. Ahogy a zsinagógában a vitatkozó nem akarják elfogadni az egész Jézust, úgy nem akarnak azon a kis darabon sem túl lépni, hogy ez nem csupán értés kérdése, hanem hit kérdése is. Krisztus nem szakítható részekre, erre rájöttek a mágiával jóslással foglalkozó helyiek is. És miután félelem szállta meg őket, azután magasztalták az Úr

nevét. Krisztus tehát nem szakítható részekre sem hitbeli kérdésekben, sem értelemben és szívünkben.

Spurgeon egyszer így beszélt Krisztus teljességéről. Krisztus olyan folyó, amelyik nem apad ki soha, olyan nap, amelyiknek fogyatkozása nincs, Ő minden mindenkben, sőt a mindennél valamivel több.

Jézus nem a részeit akarja megismertetni velünk, hanem az egészet. Az egészet, hogy kicsoda ő. A részek ismerete vezet fanatizmushoz, hogy csak az egyik része érdekel. De ha ismerjük az egész valóját, akkor viszont azt akarjuk megismerni. És ez fakadhat félelemből is, nemcsak felismerésből. Nem először olvassuk az Apcselben, hogy félték és megtértek. ((Anániás és Szafíra történeténél is ezt olvassuk. Sántát meggyógyít a kapuban Jeruzsálemben, félelemmel telve csodálkoztak, ami vele történt (3:10) Talán negatívnak hat számunkra ez a szó, hogy félelemből hittek. De nem rettegésből, hanem tiszteletből, istenfélelem fogta el őket, ami mély tiszteletet váltott ki belőlük és ezért borultak le és magasztalták őt. Efezusban egy ébredés indul el, mert a döbbenet egy félelmet szül. És a félelem is kiválthat Isten követést, megrendülést, követést bármilyen furcsa is ez számunkra itt, mégis ezt olvassuk. Mert kell az is néha, hogy ledöbbenjen az ember, hogy az a Jézus akiről szó van annak a valóságban a neve hatalom, ami által ördögök mennek ki, akinek a nevére emberek térnek meg. De ez a félelem nem rettegésbe megy át, hanem bűnvallásba, elbeszélésbe, megvallásba és az eddigi függőségek teljes felszámolásába visszafordíthatatlan módon. A tanítványok, csakúgy, mint mi sokszor még fizikailag Jézus mellett sem értik teljesen őt. Visszakérdeznek példázatokra, mert nem értik. Amikor megkérdezi Jézus, hogy őt kinek mondják az emberek, akkor nem isten fiát mondják először, hanem Illésnek, egynek a nagy próféták közül. És Jézusnak nem elege lesz, hanem kijelenti magát, amikor megdicsőül a hegyen, amikor mennybe megy, amikor feltámad és megjelenik. Csupa olyan eseménnyel, ami félelmetes lehetett a tanítványok számára, ami talán sok szempontból az értelmük számára nehéz lehetett. De a félelem mégis tiszteletet támaszt bennük és meg akarják ismerni azt, akit előtte még nem teljességében ismertek. Jézus az egész lényét adta, amikor eljött értünk. És teljes valóságban küldte el a Szentlelket, hogy megismerjük őt és pártfogónk legyen. Nem részekben és nem részleteiben jelentette ki magát az Atya Jézusban, hanem teljesen, mindent odaadva értünk, hogy nekünk is mindenünk lehessen. Nem részleteket akar adni magából az az isten, aki szeretetből teremtette a földet, hogy mi élhessünk ebben az ajándékban, nem részleteket akar adni az az Isten, aki a Biblia által és a történelem által rengetegszer kijelentette magát, hogy megismerhessük nemcsak egy-egy dologban, de teljesen. Az efezusiak nemcsak félték, de magasztalták is az Úr Jézus nevét, így tegyünk mi is, énekeljünk, és magasztaljunk, mert a teljes Jézust akarjuk megismerni és nem akarunk kiszakítani belőle egy kicsi részt sem. Ámen!

(Ablonczy Áron)